

9 Ιουνίου 2016

Όνειρα ταξιδιάρικα

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Πριν

αρκετά χρόνια, σε ένα προάστιο της Αθήνας, ζούσε ένα μικρό αγόρι. Δεν θα έλεγε κανείς ότι ήταν ένα ήσυχο, ήρεμο παιδί. Το αντίθετο μάλιστα. Ήταν από τα παιδιά που τους αρέσει να κυλιούνται στη λάσπη όταν βρέχει, να κάνουν επικίνδυνα ακροβατικά και να τρέχει σε παραλίες και πλαγιές βουνών, χωρίς να τον νοιάζει.

Το αγαπημένο του λημέρι ήταν στο παλιό εγκαταλειμμένο ναυπηγείο. Εκεί σκάρωνε τα σχέδια του, μιλούσε με τα σκουριασμένα τοιχώματα των караβιών, έψαχνε να βρει πολύτιμα αντικείμενα ανάμεσα στα χαλάσματα και ονειρευόταν

ισμούς.

Μια μέρα, καθώς έτρεχε ανέμελο ανάμεσα στα

χαλάσματα ενός караβιού, το αγόρι αντίκρισε μια σκονισμένη πυξίδα. Τη σήκωσε και πολύ προσεκτικά άρχισε να την περιεργάζεται. Κάθισε σε μια γωνιά και άρχισε να πειράζει τους δείκτες της πυξίδας κάνοντάς τους να δείχνουν μια την ανατολή, μια τη δύση, μια τον βορρά, μια τον νότο. Τα βλέφαρά του σιγά – σιγά άρχισαν να κλείνουν...

«Ψιτ, αγόρι...», ακούστηκε μια φωνή. «Ψιτ, σε εσένα μιλάω βρε, δε μ' ακούς;»

Το αγόρι πετάχτηκε όρθιο.

– Πού είσαι; ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

– Τι εννοείς “πού είμαι”; Εσύ ξέρεις πού είσαι; Είσαι μέσα στην κοιλιά μου! έλαβε την απάντηση.

Ο μικρός χλόμιασε. Ήταν δυνατόν; Το καράβι είχε ανθρώπινη φωνή και του μιλούσε!

– Μην φοβάσαι... Δε θα συμβεί τίποτα κακό. Τι μπορεί να σου κάνει άλλωστε ένα σαπιοκάραβο σαν και μένα; Απλά να, τόσες φορές έχουμε ειπωθεί και ποτέ δεν τα είπαμε. Σου αρέσει να παίζεις εδώ μέσα, ε; Και μένα μου αρέσει η συντροφιά. Τι είναι αυτό που κρατάς; ρώτησε το καράβι.

– Ε, να, βρήκα αυτή την πυξίδα και..., πήγε να απολογηθεί το αγόρι.

– Α, βρήκες την πυξίδα του καπετάν Γρηγόρη! τον διέκοψε το καράβι. Εύγε! Δεν νομίζω ότι είναι τυχαίο ότι έπεσε στα δικά σου χέρια.

– Τι εννοείς; ρώτησε ο μικρός.

Το μέταλλο του τοιχώματος έτριξε δυνατά από τον αναστεναγμό που έβγαλε το σκουριασμένο πλεούμενο.

ώτησε σιγανά.

– Αμέ, λατρεύω τις ιστορίες, αποκρίθηκε το αγόρι.

– Λοιπόν, πριν από πολλά χρόνια όταν ακόμα τα τοιχώματά μου ήταν σταθερά, τα πανιά μου κατάλευκα και τα σχοινιά μου γερά, έκανα πολλά ταξίδια. Το πρώτο μου ταξίδι δε θα το ξεχάσω ποτέ. Ήμουν στο λιμάνι του Πειραιά. Και από κει θα ξεκινούσα για την Αμερική. Ήμουν πολύ ενθουσιασμένο. Όμως οι επιβάτες μου, ακόμα και το πλήρωμά μου ήταν μελαγχολικό. Κάποιοι μάλιστα είχαν βάλει τα κλάματα. Αναφιλητά και στεναγμοί ακούγονταν από παντού. Όταν δόθηκε το σύνθημα να φύγουμε και άρχισα να απομακρύνομαι από τη στεριά, ακούστηκε από το λιμάνι ένα υπέροχο τραγούδι γεμάτο ελπίδα:

*«Γλιστράς καραβάκι, γλιστράς στον αφρό και τ' άσπρο πανάκι φουσκώνει ελαφρό·
γλιστράς και θα φτάσεις στα ξένα ταχιά, ας μη μας ξεχάσεις εκεί στα μακριά»*

%1_glistraskarabaki%

Τότε κατάλαβα. Οι άνθρωποι που κουβαλούσα στην πλάτη μου ίσως να μην γυρνούσαν ποτέ πίσω. Έφευγαν, για να βρουν δουλειά στην Αμερική. Προσπάθησα λοιπόν να κάνω το ταξίδι τους όσο το δυνατόν πιο ευχάριστο. Απέφυγα τις κακοκαιρίες, είχα σταθερή πορεία και υπάκουα στις προσταγές του καπετάνιου. Όταν φτάσαμε, αποχαιρέτισα τους επιβάτες και τους ευχήθηκα “καλή τύχη”. Πολλούς από αυτούς τους ξαναείδα μετά από λίγα χρόνια, όταν επέστρεφαν στην Ελλάδα. Μεγάλη χαρά είχαν στα μάτια τους. Μεγάλη χαρά...

Το καράβι μας σταμάτησε για λίγο την αφήγησή του και θυμήθηκε με νοσταλγία

Και σε ποια μέρη έχεις

ταξιδέψει, αν επιτρέπεται; διέκοψε το αγόρι τις σκέψεις του πλοίου.

Ισπανία, Ινδία, Αφρική, Αυστραλία,
φανταστές. Με συντροφιά

τον καπετάν Γρηγόρη γυρίσαμε

τον κόσμο! Όλοι τον αγαπούσαν και τον σέβονταν. Και μου είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Όταν μου μιλούσε πάντα με παρακαλούσε: “Φιλντισένιο μου καραβάκι, ωραία τα μέρη που είδαμε αλλά βοήθησε να γυρίσουμε με ασφάλεια εγώ και το πλήρωμά μου στα σπίτια μας, στην Αθήνα”. Πάντα έλεγε ότι, όπου και να πάει, σαν τις ομορφιές της Αθήνας δεν έχει. Θυμάμαι ακόμα εκείνο το τραγούδι που μου έλεγε για να με καθησυχάσει όταν ερχόταν καμιά μεγάλη φουρτούνα:

*«Καραβάκι μου ξεκίνα πάμε πάλι στην Αθήνα τραγουδάνε τα πουλιά στην Αττική.
Πάμε πάλι στο Παγκράτι πού `ναι οι δρόμοι του γεμάτοι με χαρούμενες φωνές την Κυριακή»*

%2_filntisenia%

Σε μια τέτοια φουρτούνα που λες έχασε και την πυξίδα του. Την πυξίδα που τώρα εσύ κρατάς στα χέρια σου. Μακάρι σαν θα μεγαλώσεις να γίνεις και εσύ ένας άξιος καπετάνιος...

– Μα ενώ δεν θέλω να γίνω καπετάνιος, διαμαρτυρήθηκε το αγόρι. Βέβαια, μου σκεφτεί ποτέ έτσι σοβαρά, συμπλήρωσε.

– Σημασία δεν έχει να αποφασίσεις από τώρα

τι θα γίνεις. Σημασία έχει να ακολουθείς πάντα τα όνειρά σου. Άσε αυτά να σε οδηγήσουν. Θα σε πάνε με ασφάλεια στα μέρη που θες. Αρκεί να τα εμπιστευτείς.

Τότε ήταν που το αγόρι ξύπνησε. Τον είχε πάρει ο ύπνος, καθώς έπαιζε με την πυξίδα. Τη σήκωσε στο φως και την περιεργάστηκε καλύτερα. Πήρε την απόφαση να την κρατήσει και να τη φυλάει για πάντα. Πήρε το δρόμο για το σπίτι, να διηγηθεί στους γονείς του το όνειρό του.

Και αυτό δεν ήταν το μόνο όνειρο που είδε το παιδί εκείνη τη μέρα. Μόλις έπεσε η νύχτα και ξάπλωσε στο κρεβάτι του, ονειρεύτηκε τον εαυτό του καπετάνιο. Δεν κυβερνούσε μόνο ένα πλοίο αλλά δέκα. Μάλιστα, δέκα άσπρα καράβια τα οποία θα τον οδηγούσαν μέσα από φουρτούνες, καταιγίδες, κακοκαιρίες σε άγνωστες περιπέτειες και προορισμούς με ασφάλεια. Γιατί όλων των ειδών τα ταξίδια χρειάζονται γερά, αισιόδοξα, άσπρα καράβια. Και αυτά τα άσπρα καράβια είναι τα όνειρά μας.

%3_sprakarbia%

Αλέξανδρος Σαββόπουλος

